# ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 7, Sayı 8 (80)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ağustos 1980


«TKP'nin 60. yılında; Partiyi güçlendir, TKP'ye gir!»

## 60. yılda yığınlara!

# Yaşasın 22-25 Temmuz direnişimiz!

DİSK'in kurucusu, Maden-İş sendikası genel başkanı Kemal Türkler'in alçakça öldürülmesi, Türkiye işçi sınıfını, emekçilerini, demokrasi güçlerini ayağa kaldırdı. Yurdumuzun dört bir yanında yıllardan beri biriken halkın öfkesi, kanlı teröre karşı genel greve dönüştü, sokak gösterileri, değişik biçimlerdeki protesto eylemleri Edirne'den Hakkâriye dek yayıldı. Genel greve katılan işçilerin sayısı 800 bini geçti. Proleter olmayan emekçilerin de katılımıyla bu sayı 1 milyona vardı. Kemal Türkler'in cenaze töreni yüzbinleri bulan güçlü bir antifaşist gösteriye dönüştü.

İşçi sınıfı bu sendika önderinin vurulmasına daha ilk anda yurt ölçüsünde genel grevle yanıt verdi. Bu neyi gösteriyor? Bu, Türkiye proletaryasının savaşım hazırlığının giderek yükseldiğini, örgütlülüğünün güçlendiğini, bilincinin giderek devrimcileştiğini gösteriyor. Hiç bir şey gökten zembille inmez. Yıllar boyu süregelen devrimci ajitasyon, böylesi eylem günlerinde ürünlerini veriyor. Bundan aylarca önce TKP'nin genel grev belgisiyle koyulduğu direniş hazırlığı 1 Mayısta, Tariş direnişi günlerinde proletaryanın bu etkin silâha sarılması, Temmuz günlerinde politik genel grevin böylesine yaygınlaşmasına temel hazırladı. İşçi partilerinin, DİSK'in, hatta, hangi gerekçeyle olursa olsun Türk-İş'in «genel grev» belgisini yaygınlaştırması yüzbinlerce işçinin bu savaşım biçimi temelinde ortak eylemini hazırlamada önemli bir etken oldu. İşçi sınıfımız, emekçi halkımız bu direnişten çok daha deneyli, çok daha güçlü olarak çıktı.

Temmuz günlerinde yığınların patlayan protesto eylemi, bir çok örgütün yönetimlerini sarstı, onlara ortak düşmana karşı ortak eylem görevlerini hatırlattı. Yığınların eylemi olmadan, savaşmaya yetenekli güçler, aktif eyleme yönetilmeden, bu amaçla gereken tüm çabalar harcanmadan, her türlü eylem birliği girişimi boş lâf olmaktan öte geçemez. Partimizin öne koyduğu eylem birliği hedeflerine ulaşabilmek için komünistlerin görevi, yığınlara gitmek, onların savaşlarını örgütlemek, her protesto eylemine öncülük etmek, bu eylemleri ülke ölçüsünde yaymak, içerikçe derinleştirmektir. TKP MK Plenumu şöyle diyordu: «Gözlerimizi yığınların direnişlerine çevirmeliyiz!»

Temmuz direnişi, ülkemizde en geniş demokratik güçlerin eylem birliği politikasının ne denli gerçeği yansıttığını parlak bir biçimde kanıtladı. DİSK ve Türk-İş yöneticileri, CHP'li parlamenterler, ve yasal işçi partileri, 27 Mayısçı Kemalist senatörler ve MSP'li dindar emekçiler faşist terörü birlikte lânetlediler. TKP'nin isimsiz erleri tüm bu güçlerle omuz omuza direnişin ön sıralarında yer aldılar.

Direniş daha şimdiden önemli sonuçlar doğurdu: Emperyalistlerin, halk düşmanı hükümetin, sıkıyönetimle, faşist MHP'nin yarı-askersel sürüleriyle yaratmak istediği yılgınlık ortamına ağır bir darbe indirilmiştir. Halkımızın gürbüz sesi gök kubbeyi çınlatmış, onu halkın kafasına yıkmaktan söz eden hükümet tam 4 gün boyunca, çok övündüğü devleti halkın üstüne sürmeğe cesaret edememiştir. Göz dağı vermek için sokaklara yığılan ordu birlikleri arasından emekçi halkımızın direnişini selâmlayan erler, assubaylar, subaylar sayıca ne denli az olurlarsa olsunlar, ordunun bir bölümünü halkın direnişine kazanma olanaklarını göstermiştir.

Bu, emperyalizmin ve halk düşmanlarının güçsüz olduğu anlamına gelmiyor. Hayır ... Onlar bugün de tepeden tırnağa silâhlı ve örgütlüler, bugün de milyonlarca emekçiyi alçakça demagojileriyle şaşkına çeviriyorlar. Orduyu, polisi elde tutuyorlar. Ama dört günlük savaşım halkımıza şu gerçeği göstermiştir: Sıralarımızı daha da sıklaştırırsak, daha büyük bir cesaretle direnirsek egemen sınıfların, emperyalizmin saldırısını geriletebiliriz.

Yüzbinlerce işçi ve emekçinin körüklediği direniş ateşi yurdun dört bir yanını sardı. TKP işte bu çetin savaşlar, artan tehlikeler içinde 60. yılını karşılıyor. Demokrasi güçlerinin birleştirilmesi, çelik disiplinli partimizin savaş yeteneği olmadan düşünülemez. Komünizm ülkülerine inanmış yiğit savaşçılar 60. şanlı yılda partiye girin, TKP'yi güçlendirin. Tehlikeleri yok etmek, milyonları devrime hazırlamak için ileri!

## İki ateşboyunda 60 yıl

*TKP, kurulduğu günden bu yana, iki ateşboyunda savaşagelmiştir. 60 yıldır bu savaşın ardıarası kesilmemiştir. Bu savaş kimi kez içten içe, üstü kapalı, çoğu kez açık, sert, yoğun biçimler almıştır, daha da alıyor.*

*TKP'nin mayasındaki, hamurundaki özellik, tâ baştan iki ateşboyunda savaşagelmesi, bundan kaynaklanmasıdır. Hem emperyalizme, onunla bağlaşan, içiçe giren gerici güçlere, işbirlikçi burjuvazinin erkine, egemenliğine karşı savaş. Hem partiyi Marksçı-Leninci yörüngede geliştirme, onu devrimci sınıf savaşlarının ateşleri içinde, her yanlı pişirmek, çelikleştirmek savaşı. Bir yandan, işçi sınıfının savaşını örgütlemek, geniş yığınları bu savaşlara çekmek. Öte yandan, buna engel olan her tür akımlara karşı; sağ ve «sol» oportünistlere, likidatörlere, bozgunculara, partiyi burjuvazinin kuyruğuna takmak isteyenlere karşı savaştan geri durmamak. İki ateşboyu bu!*

*İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin egemenliğini ayakta tutabilmek için askersel, faşist biçimi bir diktatoraya tırmanma çabaları, sert, kanlı terör, işçi sınıfında, yığınlarda, ilerici güçler arasında geniş tepkiler uyandırıyor. Işçi sınıfının direnişi yurt çapında yayılıyor. Kemal Türkler'in öldürülmesi üzerine uygulanan politik genel grev böylesi bir ölçüde oldu. TKP, bu direnişin, genel grevin göbeğindeydi. Hem işçi sınıfı hareketi için, hem tüm ilerici, yurtsever güçler ve örgütler için, özellikle de TKP için bu yığınsal direniş, genel grev bir sınav olmuştur. Yığınlar, işçi sınıfı, savaş okulundan geçiyor. Bu okuldan TKP'de geçiyor. Hem yığınların savaşından ders alıyor, hem onların savaşlarını örgütlüyor, yönetiyor.*

*Eğer bu gerçek görülmezse, yığınların devrimci eyleminde TKP'nin yol gösterici rolü yadsınırsa, illegal savaşımın çözümleyici rolü unutulursa, bu likidatörlük olur. Öte yandan TKP'nin bu rolünü bağlaşıklıklarına koşul olarak dayatmak, onların bu eylemdeki payını küçümsemek de sekterlik olur.*

*Sınıf savaşlarının gelişme yönü, son olaylar, TKP'nin son Plenum kararlarını, güttüğü politikanın Leninci savaş ilkelerine dayandığını bir kez daha doğruluyor. TKP, emperyalizme, NATO'ya, işbirlikçi tekelci burjuvazinin dayatmak istediği faşist diktatora tehlikesine karşı verilen savaşta işçi sınıfının, halkın tüm ilerici devrimci güçlerini, örgütlerini bir savaş boyunda birleştirmeyi başa alıyor.*

*TKP, 60 yaşını böylesi bir savaş içinde dolduruyor. Çetin bir savaş. Onurlu, kıvançlı, görkemli, utkuya gebe devrimci bir çevren.*

# Bildiri

Türkiye işçi sınıfı, uluslararası işçi ve sendika hareketi, yiğit evlâtlarından birini yitirdi. Faşist caniler, sendikal hareketin seçkin önderlerinden, bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyalizm savaşçısı Kemal Türkler'i alçakça öldürdüler.

Maden-İş sendikası genel başkanını kurşunlayanlar, MESS patronlarının, halk düşmanı hükümetin, Amerikan emperyalizminin kiralık katilleridir. Faşist MHP'nin terör örgütleridir. Türkler'in öldürülmesinden; yıllardır sınıf sendikalarına her yöntemle saldıran ve sendika düşmanı kışkırtma yapan Demireller, Narinler sorumludur. Hiçbiri hesap vermekten yakasını kurtaramayacaktır. Bu cinayetin amacı, sınıf sendikacılığına darbe indirmek, Maden-İş'in grevlerini kırmak, ilerici güçlere karşı bu kanlı provokasyonla daha geniş bir saldırı ortamı yaratmak, DGM'ni, olağanüstü hal yasasını, sendikal özgürlükleri yok eden yeni önlemleri, kanla, kurşunla dayatmak, rejimi daha da gericileştirmek ve faşist diktaya yolu açmaktır.

Ülkemiz Amerikan emperyalizminin hazırladığı kanlı bir komplo ile karşıkarşıya bulunuyor. Emperyalist komployu boşa çıkartmak, halk düşmanı hükümetin ve militarist kliğin karşısına cesaretle dikilmeye, saldırılar karşısında bir tek geri adım atmamaya, en geniş demokratik güçleri bu temelde birleştirmeye bağlıdır. Türkiye işçi sınıfı, emperyalizmin baş yardakçısı, gerici, eli kanlı Demirel hükümetiyle uzlaşıp sömürü düzenini «onarma» politikasına da, giderek daha büyük boyutlara varan faşist saldırılar karşısında boyun eğmek anlamına gelen eylemsizliğe de asla izin vermeyecektir.

Bugün tüm politik güçler şu seçmeyle karşı karşıyadır: Ya emperyalizm ve işbirlikçi, tekelci burjuvaziyle birlikte halka karşı; ya da halkla birlikte emperyalizme ve işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı. TKP, işçi partilerini, Kürt demokratlarını, sol güçleri, CHP'li, MSP'li tüm yurttaşları, hükümetin halk düşmanı politikasına karşı olan herkesi can güvenliği için, faşist teröre, zorbalığa karşı yığınsal eylemlere çağırıyor.

Sendikal önderlerini yitiren metalurji işçileri, DİSK'e bağlı tüm işçiler, tekstil, cam ve metal tekellerine karşı grev alanlarında yiğitçe direnen grevciler, bu faşist saldırıya yığınsal direnişlerle karşı koyuyorlar. Fabrikalarda, işyerlerinde, sokaklarda, bu kanlı cinayete karşı proletaryanın direniş bayrağı yükseliyor. Tüm emekçiler, ilerici güçler bu bayrağın çevresinde birleşiyor. Grevler, gösteriler ülke çapında dalga dalga yayılıyor. Faşist saldırganlar, onların koruyucusu hükümet, kafalarını işçi sınıfının ve halkın duvarına çarpmıştır. Yığınların kabaran öfkesi faşist terör yuvalarını yok edecektir.

DİSK'e, Türk-İş'e bağlı yüzbinlerce işçi, halk düşmanlarına karşı birleşmeli, sendikal ayrılık duvarlarını yıkmalıdır. DİSK, Türk-İş eylem birliği demokrasi düşmanlarının belini kırmanın başlıca gücünü oluşturacaktır. Onbinlerce işçinin grevleriyle dayanışma eylemi şimdi çok daha devrimci bir coşkuyla genişletilmeli, grevler utkuya ulaştırılmalıdır.

Faşist terör halkımızı yıldıramaz. Halk düşmanı hükümet ve yarı askersel zorbalık rejimi tüm ulusal demokratik güçlerin kararlı savaşlarıyla yıkılacak, terör, işsizlik, pahalılık, işkence, hapis günleri sona erecektir.

Türkiye'nin tüm demokratik güçleri! Halk düşmanı hükümeti yıkmak için birleşin!

*Türkiye Komünist Partisi*

*23 Temmuz 1980* — *Merkez Komitesi*

# Faşizmi sergileyin!

Türkler'in öldürülmesi, faşist örgütlerin hangi sınıfın kanlı uşakları olduklarını açıkça gösterdi. Onbinlerce metal işçisi MESS patronlarına karşı grev savaşları içinde. Bu olgu, faşizmin sosyal demagojisini gözler önüne seriyor, bu cinayet örgütlerinin MESS patronlarıyla, işbirlikçi, tekelci burjuvaziyle göbek bağlarını bir kez daha kanıtlıyor. Faşizm erki ele geçirmeden önce nedenli demagoji yaparsa yapsın, ne denli kapitalizme, «vurguncularа» karşıymış gibi görünürse görünsün, o, erki ele aldığında, finans kapitalin kudurgan bir diktatörlüğünü gerçekleştirir.

Türkler'in katilleri iş ve ekmek için savaşan işçilere saldırmışlardır. Amaçlarından biri, aylardan beri tüm saldırılara karşı dize gelmeyen Maden-İş üyelerinin grevlerini kırmak, işçi sınıfı arasında bozgun yaratmak, onun halk düşmanı rejime karşı direniş gücünü felce uğratmaktır. Çünkü emperyalizmin ve tekellerin uşakları, toplumun proleter olmayan kesimlerinde yarattıkları ikircimi işçi sınıfı sıralarında henüz yaratamadıklarını metal, cam ve tekstil işçilerinin militan grevlerine bakarak görüyorlar. Grevlerde bozgun yaratmak isteyenler kuşkusuz başarıya ulaşamadılar. Ama şimdi tüm komünistlerin görevi, işçi sınıfının bu grevlerini başarıya ulaştırmak için tüm güçleri öne sürmek, faşistlerin, hükümetin, sıkıyönetimin grevleri kırmasına izin vermemektir.

Grevdeki işçiler, şimdi, faşist MHP'nin elindeki MİSK tabanına bu cinayet şebekesinin iç yüzünü anlatmak için her olanağı kullanmalı, patronların kanlı uşaklarını faşist demagojiye aldanmış olan işçilerin önünde sergilemelidirler. Grevcilere saldıran faşistlerin MİSK'teki yuvalarını başlarına geçirmek için yığınları uyandırmaktan bir adım geri durulamaz.

# Ordu üstüne

CHP Genel Başkanı Ecevit ordudaki son gelişmeler üstüne verdiği bir demeçte, Milli Güvenlik Kurulu'nun bir «danışma organı» olduğunu anımsatma gerekliliğini duydu. Hükümetin ordu ile ilgili politikasını eleştirdi. MGK'nun «danışma organı» olması egemen sınıfın öteden beri halka söylediği en büyük yalanlardan birisidir. Bu organ, kurulduğu günden beri, erkin en önemli parçası olmuş, zaman zaman biricik erk merkezi durumuna gelmiştir. Günümüzde, rejime damgasını yine MGK vuruyor. TKP, rejimin giderek yarı-askersel zorbalık rejimine dönüştüğünü bu nedenle vurguluyor.

Ecevit'in de açığa vurmak zorunda kaldığı tehlikeler, ordunun politik yaşama damgasını artan ölçüde vurmasıyla büyüyor. Bu gelişmeler de, orduyu demokratlaştırmaya yanaşmayan, Kahramanmaraş olaylarının ardından sıkıyönetim ilân eden CHP yönetimi sorumluluk taşıyor. Eylem birliğine karşı çıkan, can güvenliği komitelerinin hızla yaygınlaşmasını önleyen, halkın öz güçleriyle faşist terörü yerle bir etme olanaklarının önünü tıkayan bu partinin yönetimi, bugün sıkıyönetim bölgelerinde kendi partisinin örgütsel çöküşüne, kadrolarının yılgınlığa uğramasına seyirci olarak bakıyor.

Ordunun politik alandaki ağırlığı ne ölçüde artıyorsa, onun sıralarında parçalanmanın objektif temelleri de o ölçüde genişliyor. Halkın üstüne sürülen ordunun maneviyatı yer yer bozuluyor. Erler arasında, kışlada demokrasi istemi temelinde demokratik, devrimci ajitasyon yayılıyor. Grev barakalarından yükselen ses, her bir jandarmanın aracılığı ile kışlada yankılanıyor. Ordunun subay kadroları arasında emperyalizmin, NATO generallerinin işine en fazla yarayanların kayırılması, rüşvetin, vurgunculuğun, kaçakçılığın yayılması, emperyalist komploya karşı çıkan, görevini dürüstçe yerine getirenlerin tırpanlanması, çelişkileri keskinleştirme potansiyeli taşıyor.

Hükümetin 30 Ağustos atamalarıyla orduyu faşistleştirme operasyonu, ordu

*(Devamı 5. sayfada)*

# Moskova olimpiyatları

19 Temmuz'da Moskova'nın Lenin Stadyumu'nda Olimpiyat ateşi tutuşturuldu. 22. Yaz Olimpiyatları görkemli bir törenle açıldı. Böylece dünyanın dört bir yanından en seçkin sporcular çeşitli spor dallarında kardeşçe yarışmaya başladılar. 120 ülkeden 110 bin sporsever Sovyet halkına konuk oldu. SBKP Genel Sekreteri ve Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı Brejnev yoldaşın sözleriyle «*uluslararası spor alanındaki bu en önemli olay, halkların barış, dostluk, anlaşma ve karşılıklı güven isteğini yansıtıyor*».

Olimpiyat ideleri barışa, halkların, gençliğin yakınlaşmasına, kaynaşmasına yöneliktir. Bu ideler, dünyada ilk kez sömürüyü kökten yok eden, insanlık düşmanı faşizmin belini kıran, dünya barışının kalesi olan Sovyetler Birliği'nde gerçek ortamını buluyor. Sovyet halkının sıcak, içten konukseverliği de bu yönde güçlü bir etkendir.

Dünyanın ilk sosyalist ülkesinin başkenti Moskova iki hafta boyunca dünya sporunun başkenti oldu. Bu görevini en iyi bir biçimde yerine getirmek için, Sovyet halkının harcadığı çaba, ona bu niteliği daha Olimpiyatların ilk gününde kazandırdı. En önemlisi de, Pentagon'un başını çektiği, halk düşmanı Demirel hükümetinin de katıldığı anti-Sovyetizme, sosyalizm düşmanlığına dayanan, Olimpiyatları boykot girişimleri tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Bunlar, kendi ülkeleri sporcularına Olimpiyatları baskı ve tehditlerle yasakladılar ama, olimpiyat hareketini parçalayamadılar, dünya sporcuları ve sporseverleri arasında kardeşliğin, dostluğun güçlenmesini engelleyemediler. «Afganistan olaylarını» paravana yaparak giriştikleri boykot silâhı geri tepti. 81 ülkeden 5.778 atletin yarıştığı bu Olimpiyatlara katılanlar kazanmış, katılmayanlar kaybetmiştir. Olimpiyatlara karşı basın-yayın araçlarında konmak istenen sessizlik duvarları da yıkıldı. Yalnız açılış törenini televizyonlardan 1 milyar insan izledi.

Olimpiyat ideleri canlıdır. Olimpiyat geleneği yaşıyor, yaşayacaktır. Bunu engellemeye kimsenin gücü yetmez. Moskova Olimpiyatlarına katılan dünya sporcuları bunun en güzel örneğini veriyor.

*«TKP'nin 60. yılında; Partiyi güçlendir, TKP'ye gir!»*

# Emperyalist basının yalanı

20 Temmuz günlü «Sundey Times» gazetesi, İngiliz emperyalizminin anti-komünizmine yaraşır bir biçimde yeni bir yalanı kamuoyuna yaydı: Çok önemli bir Türk bakan, «Türkiye'de terörü Rusya kışkırtıyor» demiş ... Her nedense adı açıklanmayan bu bakanı böyle gizlenmeye zorlayan ne olabilir? Politikası anti-komünizme dayanan bir hükümetin bakanı Sovyetler Birliği'ni suçlarken niçin yüzünü böyle örtüyor? Çok açık! Bakan yalan söylüyor! Her yalan söyleyen gibi o da açıklıktan korkuyor.

«Sundey Times» gazetesinde yer alan bu yalan haberden iki gün sonra Kemal Türkler öldürüldü. Emperyalist basının anti-komünizm tüccarları, Kemal Türkler'i bir çırpıda TKP'nin temsilcisi olarak ilân etmekte birbirleriyle yarışa geçtiler. «The Times» gazetesi, İngiltere kamuoyunu yatıştırmak istercesine, bu sendika liderinin ne de olsa «TKP temsilcisi suçlaması» altında olduğunu, TKP'nin ise, sözüm ona «bağımsız sol» denilen guruplarca onaylanmadığını yazdı.

İngiliz tekelci basını iki gün içinde birbiriyle çelişen haberler verdi. Bir yandan, terör olaylarına Sovyetler Birliği'ni bulaştırma çabası, öte yanda ise, öldürülen yurtseverlerle dayanışmayı zayıflatmak, halk düşmanı hükümeti desteklemek amacıyla vurulanların komünist olduğunu yayma çabası ... Besbelli ki, emperyalist basın faşist teröre karşı açık bir tutum almak yerine, ona karşı tepkileri bastırmak, uluslararası dayanışmanın güçlenmesini önlemek istiyor. Bu düpedüz terörü kışkırtmak değil de nedir?

TKP, ülkemizdeki terör hareketinin arkasında Amerikan emperyalizminin durduğunu, CİA'nın, emperyalist gizli merkezlerin işbirlikçi casusluk örgütleriyle, MİT'le, Kontr-gerilla'yla içiçe ülkeyi bir kan gölüne çevirdiklerini açıklamıştır.

Sovyetler Birliği'ne gelince ... O, Leninci SBKP tarafından yönetiliyor. Bu parti, kurulduğu günden beri bireysel terörizme karşı kesin bir ideolojik savaş vermiştir ve bu partinin dış politikası «barış içinde yanyana yaşama» Leninci ilkesine dayanıyor. O nedenle, Sovyetler Birliği, başka ülkelerin içişlerine karışmıyor ve bireysel terör eylemlerine kesin bir dille karşı çıkıyor. Şurası çok açık: Terör, yalnızca halk düşmanlarının işine yarıyor. Öyleyse, terörün sorumlularını halk düşmanlarının arasında aramak gerekiyor.

Kemal Türkler'in faşistlerce öldürülmesi üzerine ayağa kalkan 1 milyonu aşkın genel direniş militanı ve 300 bini aşkın gösterici, bu nedenle şöyle haykırdı: «*Kahrolsun faşist terör! Kahrolsun emperyalizm ve halk düşmanı hükümet!*»

# Belirleyici etken

Günümüzde barışı güçlendirme, silâhsızlanmaya geçilme görevi perspektivsiz bir ütopi değildir. Bu görevin gerçekleşmesi için güçlü etkenler vardır. Bunun belirleyici etkeni başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkeler topluluğunun yürüttüğü ardıcıl Leninci barış politikasıdır, Dünya barışının kalesi Sovyetler Birliği'nin hareket noktası-yumuşamanın değil sürmesi, onun varolması için önemli olan nokta-bu süreci askersel alana yaymaktır. Sovyetler Birliği'nin yeni somut önerileri bu yönde barış güçlerinin eylemlerine güçlü bir temel oluşturuyor.

Moskova'da yapılan Brejnev-Schmidt görüşmesinde Sovyetler Birliği, NATO'nun Batı Avrupa ülkelerine yeni nükleer roketler yerleştirme kararını kaldırmadan da orta menzilli nükleer silâhlar konusunda görüşmelere başlanmasını istedi. Hemen bunun ardından Viyana görüşmelerinde bir ilerleme sağlanması için, ABD'nin, Orta Avrupa'dan 13 bin askersel personelini çekmesi karşısında Sovyetler Birliği'nin de 20 bin askersel personelini çekeceğini açıkladı. Bu sayının, Sovyetler Birliği'nin tek yanlı olarak, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nden geri çektiği 20 bin askerinin dışında olduğunu bildirdi.

Varşova Antlaşmasına üye ülkeler Madrid Konferansı eşiğinde, barış ve silâhsızlanma yönünde somut önerilerde bulunuyorlar. Helsinki Konferansı'nın 5. yıldönümü nedeniyle «Pravda» gazetesinin sorularını yanıtlayan SBKP Genel Sekreteri ve Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı Brejnev yoldaş, bu konuda şöyle dedi: «*Şimdi önümüzdeki görev, Madrid karşılaşmasının yapıcı bir hava içinde geçmesini, askersel yumuşama ve silâhsızlanma üstüne bir Avrupa konferansının toplanmasını sağlamaktır, harp tehlikesini azaltmanın yollarını bulmaktır.*»

Bu somut öneriler, dünya halklarının barış eylemlerini güçlendirdiği gibi, ABD emperyalizminin, NATO'ya egemen çevrelerin ve bunların ülkemizdeki işbirlikçilerinin silâhlanmayı tırmandırma, gerginliği arttırma, barışı baltalama, halklar arasında düşmanlığı körükleme girişimleri karşısında güçlü bir duvar oluşturuyor.

TKP, Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin bu somut önerilerini destekliyor. Tüm ulusal ve demokratik güçleri, emperyalizmin ülkemizi sürüklemek istediği saldırgan planlara, militarizme, şovenizme karşı, bölgemizde barışı ve güvenliği tehlikeye sokan halk düşmanı hükümeti düşürmek için eylem birliğine çağırıyor.

# DİSK Genel Kurulu

DİSK 7. Genel Kurulu ülkemizin içinde bulunduğu çetin bir dönemde toplandı. Genel kurulun önünde duran görev, DİSK'i giderek sertleşen sınıf savaşının gereklerine göre güçlendirmek, tekellerin saldırısına karşı sendikal birlik yolunda adım atmak, işçi sınıfının bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme savaşında DİSK'in rolünü daha da arttıran koşulları yaratmaktı. Bu görevlerin yerine getirilmesindeki temel engel, anti-komünist gerekçelerle DİSK içinde reformistlerin izlediği «ihraççı» çizgiydi. Onlar bu çizgiyi izlerken, kendilerine goşist gurupçukları da bağlaşık olarak almışlar, böylece DİSK içinde sınıf uzlaşmacılığının yanı sıra goşist sapmalar da boy vermişti. CHP yönetimi DİSK'i tümüyle ele geçirmek için her yola başvuruyordu.

Maden-İş, Banksen ve öteki sınıf sendikacılığı yanlısı güçler, DİSK'in sınıf savaşındaki işlevlerini görebilmesi için bu engelleri aşmak uğrunda ardıcıl çaba harcadılar. Bu sendikalar, somut olarak, 7 büyük sendikanın DİSK Yürütme Kurulunda temsil edilmesi, DİSK Genel Yönetim Kurulunda komünistlerle öteki ilerici politik güçlerin eylem birliğinin yer alması, «ihraççı» çizginin geriletilmesi ve 6. genel kurulun açtığı yaraların onarılması amaçlarını öne koydular.

Bu doğrultu, işçi sınıfının çıkarlarını tümüyle yansıtıyordu, ve geniş güçlerin çevresinde birleşebileceği bir platform oluşturuyordu. Ne var ki, genel kurul boyunca sınıf sendikaları saptadıkları bu amaçlara ulaşmakta büyük zorluklarla karşılaştılar. Bu zorlukların başında, delege sahteciliğiyle genel kurulda güç dengesinin sınıf sendikalarının zararına köklü olarak değiştirilmesi geliyordu. Birlik Dayanışma hareketinin tüm çabalarına karşılık özellikle TSİP yönetiminin tutumu sonucu, Birlik Dayanışma, TİP, TSİP ve Kürt devrimci demokrat gurubunun bloku gerçekleşemedi. Birlik Dayanışma ile TİP yanlısı delegeler arasında da yeterli bir uyum sağlanamadı. Eğer karşılıklı anlayış içinde, daha iyi ilişkiler kurulması için gereken adımlar her iki tarafça atılabilseydi, kuşkusuz DİSK'te daha sağlam konumlar kazanılabilirdi. «İhraççı» çizginin Banksen'i çökertmek için her türlü çabayı harcadığını çok iyi bilen bir çok sorumlu TİP üyesi ve TİP'li delege, Birlik Dayanışmanın Sosyal-İş'ten bir aday yerine başka bir sendikadan TİP'li adayı desteklemesini anlayışla karşıladılar. Bunu partilerine karşı bir tutum olarak değil, Sosyal-İş'i Banksen'e karşı kullanmaya yeltenenleri hedef alan bir tutum olarak değerlendirdiler. Bu TİP üyeleri böylesi bir esnek tutumla, eylem birliği çabalarına büyük bir katkıda bulundular.

Bütün bu olumsuzluklara ve elverişsiz koşullara karşın, Maden-İş, Banksen ve öteki sınıf sendikalarının delegeleri DİSK genel kurulunda tutarlı bir çizgi izlediler. Onlar, politik olarak dörtlü bloku savundular, kimilerinin yaptığı gibi bağlaşıklarına karşı ajitasyon yapmadılar. Tüm kışkırtmalara karşı soğukkanlı bir tutum izlediler. Sınıf sendikalarının dışlanmasını önlemek için başarılı bir taktik uyguladılar. Genel Kurul'da güç dengesi CHP yanlısı guruplardan ve onlarla anti-komünist temelde birliğe hazır goşist yönetimli sendikalardan yana olmakla birlikte, dürüst sendikacıların, delegelerin «ihraççı» çizgiye tepkileri ve değişik gurupların arasındaki çıkar kavgaları, birlik düşmanlarını yenik düşürme olanağını doğurdu. Birlik Dayanışmacılar, sınıf çıkarlarının yansımasından ileri gelen bu çelişkilerden devrimci amaçlar doğrultusunda yararlandılar. Eğer şu ya da bu guruplа uzlaşmalar sağlanamasaydı, şu ya da bu guruplara ödünler vermeyi Birlik Dayanışma göze alamasaydı, DİSK 7. Genel Kurulu tüm sınıf sendikalarının kökten dışlanmasıyla sonuçlanırdı.

DİSK 7. Genel Kurulu 6. Genel Kurula göre ileriye doğru bir adım attı. Gericiliğin Kemal Türkler'in kişiliğinde DİSK düşmanı kampanyası sonucu toplanan 6. Genel Kurulun «ihraççı» çizgisi mahkum edildi. Açılan yaralar bir ölçüde de olsa onarıldı.

Gerçekte, 7. Genel Kurul'da, sınıf sendikalarının, DİSK'in birliğine düşman akımları yalıtlamadaki rolünü anlayamayanlar için, Maden-İş Genel Başkanı Türkler'in alçakça öldürülmesi ve hemen ardından DİSK'in kapatılması yönünde davalar açılması yeterli ders olmalıdır.

Şimdi DİSK'in birliğini daha da pekiştirmek, yönetimde ağırlığı bugün de elinde tutan CHP yanlısı gurubun işçi sınıfını burjuvaziyle sınıf işbirliğine sürüklemesini önlemek için her şeyden önce sosyalizm amacını benimseyen güçler arasında tam bir dayanışma gerekiyor.

# Lenin köşesi

## Eleştiri-özeleştiri

Lenin, 1920'de parlamentarizmin Almanya'da politik olarak iflas ettiğini ileri süren «solcuların» kendi isteklerini, objektif gerçeğin yerine koyduklarını belirtiyor. Komünistler için açık olan her şeyin işçi sınıfı için, yığınlar için de açık olduğunu sanmanın yanlışlığını vurguluyor. Yanlışları giderme, doğru bir politika belirleme ve uygulama, parti kadrolarını, işçi sınıfı ve emekçileri eğitme, partiyi güçlendirme araç ve yöntemi olarak eleştiri ve özleştiriyi gösteriyor.

*«Politik bir partinin kendi yanlışlarına karşı tutumu, partinin ne ölçüde ciddi olduğunun, kendi sınıfı ve emekçi yığınlar karşısında yükümlülüklerini pratikte nasıl yerine getirdiğinin en önemli ve güvenilir ölçütlerinden biridir. Bir yanlışı açıkça ortaya koymak, onun nedenlerini bulup çıkarmak, onu oluşturan koşulları çözümlemek ve yanlışın düzeltilmesinin araçlarını özenle incelemek – ciddi bir partinin özelliği budur. Bu o partinin yükümlülüklerini yerine getirmesi, sınıfı ve sonra da yığınları eğitmesi ve yetiştirmesi demektir. Eğer Almanya'da (ve Hollanda'daki) «solcular» bu yükümlülüklerini yerine getirmezlerse, eğer en büyük bir dikkat, titizlik ve özenle açık olan yanlışlarını incelemeye yanaşmazlarsa, bu tutumlarıyla sınıf partisi değil gizli bir şebeke, yığınların partisi değil aydınlardan ve onların en kötü özelliklerini kopya eden az sayıda işçilerden oluşan bir gurup olduklarını kanıtlamış olurlar.»* (Lenin, Tüm Yapıtlar, c. 41, s. 40–41.)

Lenin RKP (B)'nin XI. Kongresi'nde partinin zayıflıklarına karşı ilkeli bir tutum almasını öğütlüyor: *«Şimdiye kadar çöken bütün devrimci partiler, kendilerini beğenmiş oldukları, güçlerinin kaynağını göremedikleri, zayıflıklarından söz etmekten korktukları için çökmüşlerdir. Biz çökmeyeceğiz, çünkü zayıflıklarımızdan söz etmekten korkmuyoruz ve onların üstesinden gelmeyi öğreneceğiz.»* (C. 45, s. 118.)

SBKP Merkez Komitesi'nin XXV. Kongre'ye sunulan çalışma raporunda Genel Sekreter L. I. Brejnev şöyle diyor: *«Eleştiri ve özeleştirinin özü nedir? Şu ya da bu örgütün, şu ya da bu militanın eylemlerinin tüm yönlerini objektif olarak değerlendirmek, var olan yetersizlikleri, bunların ortadan kaldırılmasını öngören yapıcı bir biçimde çözümlemek, yetersizliklere ve onların sorumlularına karşı her türlü liberal tutumu engellemek . . . »*

Komünistler TKP'nin 60. yılında Leninci çalışma biçimini daha da geliştirmek, partiyi güçlendirmek yolunda Leninci eleştiri ve özeleştiri silâhını daha yetkinlikle kullanmak için çalışıyorlar.

# Gerçekleri yazalım

DİSK Genel Kurulundan sonra, TSİP'in yayın organı Gerçek gazetesinde bir dizi yazı yayınlandı. Hemen söyleyelim ki bu yazılar işçi partileri arasındaki eylem birliğine hiç de yardım etmiyor. Gerçek gazetesi yazarı, gerçekleri alt üst ediyor.

Onun bir tek savı var: Yazara göre, Birlik Dayanışmanın «temel tercihi» sosyal demokrasi olmakta devam ediyormuş. Yazar bu savını DİSK Genel Kurulunda Birlik Dayanışma'nın değişik CHP'li guruplarla «pazarlık ve uzlaşmalar» yapmasına dayandırıyor.

Acaba burada DİSK Genel Kurulunda izlenecek taktik üstüne söylenmek istenen nedir? Birlik Dayanışma'ya nasıl bir taktik öneriliyor? Yazar, bir çok yerde «ilke»lerden, «bilim»den söz etmekle birlikte, ezici çoğunluğu CHP'lilerden ve onlarla her zaman uzlaşmaya hazır yapay olarak şişirilmiş goşist yanlısı delegelerden oluşan Genel Kurulda nasıl bir taktik izlenmesi gerektiğine ilişkin tek söz etmiyor. Öte yandan, kendi partisine bağlı delegelerin Genel Kuruldaki tutumlarını savunuyor. Sayıları 4'ü bulan bu delegasyonun tutumunu, kongrede «ittifak önerilerine karşı» «bilimselliği ve ilkeleri» savunmak olarak tanıtıyor. Görülüyor ki, onun esneklikten, uzlaşmalardan pek haberi yok.

Yazar, DİSK Genel Kurulunda hangi güçlerin karşı karşıya geldiğini açık seçik göremiyor. O, bir tuhaf vehim içinde. Birlik Dayanışma'nın TSİP'e karşı CHP ile birleştiğini sanıyor. Ama 4 kişilik delegasyona karşı Birlik Dayanışma'cılar niçin 130 delegeleriyle CHP'nin bağlaşıklığına gereksinim duysunlar? Yazar bunu düşünmüyor. O, şu soruyu da kendisine hiç sormuyor: 467 delegeyle toplanan bir kongrede yalnızca 4 delegeyle yer alan bir parti, eğer savaşan güçler arasında pazarlıkçı bir şantaj politikası izlemiyorsa, ne yapmalıdır? CHP'yi mi, yoksa Birlik Dayanışma'yı mı desteklemelidir? Yazar partisinin ne yaptığını açıklıyor. TSİP, Birlik Dayanışma ile «kongre ittifakına girmiş değildir» diyor. Bu tutumun nedenlerini de «kongre öncesinde bilimsel ilkeler temelinde bir ittifak sağlanama» yışına bağlıyor. Ama nedense, hangi «bilimsel ilkelerde» anlaşmazlık çıktığı konusunda okuyucusunu aydınlatma gereğini duymuyor. Akla şu soru geliyor: Bir partinin kendisini işçi sınıfının partisi olarak görmesi, onun DİSK Yürütme Kurulunda otomatik olarak temsil edilmesi zorunluğunu doğurur mu? Böyle «bilimsel ilkeler» Marksizm-Leninizmde yoktur, olamaz. Sendikalar, yığın örgütlerinde, her parti, ancak emekçilerin desteğini kazanarak rol oynayabilir, bunun dışında kendinde hiç bir hak göremez.

## İlkesel olalım

Gerçek gazetesi yazarı, Birlik Dayanışma'nın DİSK Genel Kurulunda tümüyle haklı nedenlerle gerçekleştirdiği geçici bloklaşmaları eleştirirken, kanımızca çizmeyi aşıyor. O, «ilkesizlik»ten, «faydacılık»tan ve «oportünizm»den kolayca söz ediyor. Bütün bu yaftalar, CHP ile yapıldığı söylenen «pazarlık ve uzlaşmalar» nedeniyle savruluyor. Bizce TSİP'li olduğu anlaşılan bu yazara en iyi yanıt, ona kendi partisinin (her hangi bir örgütün kongresinde değil, tüm ülke ölçüsünde ve uzun süreli) izlediği politikayı anımsatmak olabilir.

Bilindiği gibi, TSİP uzun bir süreden beri anti-faşist savaş ile anti-emperyalist savaş arasındaki bağıntı sorununda kendine özgü bir çizgi izliyor. Bu çizgiye göre, anti-emperyalist istemler, antifaşist eylem birliğinin alanını daraltır. O nedenle, bugün gerçekleştirilmesi düşünülen eylem birliğinin platformu yalnızca, ya da bir, iki istisna dışında siyasal demokrasiye ilişkin istemlerle sınırlanmalıdır.

Böyle bir sınırlama değişik koşullarda gerekebilir. Ama Türkiye'de ve bölgemizde durum, emperyalizme, NATO'ya karşı savaşı güçlendirmeyi her zamankinden daha da ivedi görev yapıyor.

Faşizm tehlikesini yalnızca dış etkenlerle açıklamak doğru olmaz. Ama, Türkiye'de artan faşizm tehlikesini emperyalizmden, onun ülkemizdeki ve bölgemizdeki planlarından ayırmak da olanaksızdır. Bu bağıntı dolaylı bir bağıntı değil, doğrudan bir bağıntıdır. Amerikan emperyalizmi ülkemizdeki üsleriyle, dayattığı ikili kölelik anlaşmalarıyla, ajanları ve işbirlikçileri ile somut bir düşmandır. Faşizme karşı savaş nasıl ki ona ülke içinde sınıf temeli oluşturan finans kapitalin en işbirlikçi, en tekelci, en gerici, şöven kesimlerine karşı savaştan ayrılmazsa, Türkiye gibi emperyalizme bağlı bir ülkede anti-faşist savaş, aynı zamanda emperyalizme karşı savaştan ayrılamaz. Emperyalizmin açık desteği, doğrudan yardımı olmadan Türkiye'de faşizm erke gelemez. Bu hem faşizm için yeterince gelişkin bir sınıf temelinin ortaya çıkmamış olmasından, hem de faşizme sınıf temeli sağlayan finans oligarşisinin emperyalizmle bütünleşmiş olmasından dolayı böyledir.

Kaldı ki, Amerikan emperyalizminin, NATO'nun ülkemiz üstündeki hegemonyasını daha da arttırması ve Türkiye'yi adım adım bölgedeki serüvenci planlarına araç yapması, en az faşizm tehlikesi kadar büyük bir tehlikedir. O nedenle, bugün en geniş demokrasi güçlerini, Amerikan ve NATO emperyalizmine karşı birleştirmeyi ivedi görev saymamak reel durumdan uzaklaşmak olur. Bir işçi partisi, taktiğini hazırlarken, ulusal ve uluslararası görevlerini birbirine bağlamak zorundadır.

Öyleyse, en geniş güçleri birleştireceğimiz hedefleri, platformu siyasal demokrasi istemleriyle sınırlamanın amacı nedir? Bize göre, söz konusu çevrelerin bu politikası yalnızca CHP yönetimini eylem birliğine çekme amacı taşıyor.

Açıktır ki, biz komünistler, CHP'li emekçilerle, bu partiyi izleyen güçlerle eylem birliği için elden geleni yapmalı, CHP yönetimiyle anlaşabildiğimiz her konuda birlikte davranmalıyız. Bizimle anti-emperyalist istemler için değil de, yalnız siyasal demokrasi için eylem birliğine yanaşanlarla, ortak savaşımdan kaçınmamalıyız. Sendikalarda, yığın örgütlerinde tabanın politik bileşimine en uygun biçimde bloklaşmalar için çalışmalı, buna aykırı olarak hareket etmenin, tabanda gücü olmayanı yönetime getirme, gücü olanı dışlama yönteminin örgütleri dağıtacağı gerçeğine göz yummamalıyız. Ama komünistler böylesi eylem birlikleri ve bloklar uğrunda ilkelerden ödün veremezler, vermemelidirler. CHP yönetimini eylem birliğine çekmek için eylem birliği plâtformundan anti-emperyalist istemleri çıkarmak bizce yanlıştır. Bu, ülkenin, bölgemizin somut durumuna aykırıdır ve yığınların bilincini bulandırır.

Gerçek gazetesinin yazarı şu sorun üstünde bir kez daha düşünmelidir: Ecevit'in Demirel'le işbirliği yaptığı bugünkü koşullarda taktiğini CHP yönetiminin tutumuna göre ayarlamak «kuyrukçuluk» olmuyor mu? Bir sendikal konfederasyondan anti-demokratik yöntemlerle dışlanmamak için yapılan uzlaşma ve bloklara «oportünizm» demeden önce yukardaki soruya kesin bir yanıt vermek gerekiyor.

İlkesel olalım!

## Ordu üstüne

*(2. sayfadan devam)*

içindeki çelişkileri daha da keskinleştirecektir. Bu çelişkilerin nasıl bir politik sonuç doğuracağı, herşeyden önce işçi sınıfının ve halkın demokrasi savaşımı güçlendirmesine, ordu içindeki yurtsever er, assubay ve subayların örgütlenip, halkla birleşmesine bağlıdır. 30 Ağustos operasyonuna karşı, kışlada demokrasi için ordudaki tüm yurtseverler birleşin!

## Eylem birliği ve CHP

CHP'nin son ortak gurup toplantılarında yönetime karşı eleştiriler özellikle faşist teröre karşı kararlı bir savaşım yürütülmediği noktasında toplandı. CHP'li parlamenterlerin büyük bir kesiminin paylaştığı bu görüşü CHP sol kanadı, yönetimin izlediği AP ile işbirliği politikasının yanlış olduğu biçiminde vurguladı.

CHP Genel Başkanı Ecevit de yaptığı konuşmada «faşizmin zalim bir işgal devleti gibi ülkede yayılma çabasında» olduğunu belirtti.

CHP yönetiminin politikasına göre, AP ile işbirliği yapmak, onu MHP'den kurtaracaktır. MHP yalnız kalacak, böylelikle de faşist terör önlenecektir. CHP yönetiminin mantığına göre, AP ve onun temsil ettiği güçler MHP ile işbirliği içine yanlışlıkla girmişlerdir. Bu mantık son derece tehlikelidir. CHP yöneticilerinin zaman zaman belirttikleri gerçeklere de ters düşmektedir. Örneğin Ecevit, gurup toplantısında yaptığı konuşmada «ülkede ekonomiyi büyük sermaye, sokağı ise zorbalar alıyor» diyordu. Ecevit'in sözleri ancak şu çerçevede bir anlam kazanıyor: Ülke ekonomisini tümüyle ele geçirmek isteyen bir avuç işbirlikçi, en gerici tekelci sermaye, faşist terörü devlet desteğiyle, CHP'de içinde olmak üzere tüm demokrasi güçlerinin, halkın üzerine sürüyor ve AP-MHP işbirliğinin arkasında bu kesim yer alıyor.

CHP yönetiminin, tüm demokrasi güçleriyle eylem birliğine karşı gösterdiği gerekçeler de gerçeklerle bağdaşmamaktadır. Sınırlı da olsa MC hükümetlerine karşı tüm ileri güçlerle fiilen yürütülen paralel eylemler sonucu, MHP hükümette olmasına karşın faşist terör, bugünkü kadar bir tırmanma gösterememiştir. Ama, ne zaman ki CHP yöneticileri CHP içindeki sola bile açık karşı tutum almış, AP ile işbirliği politikasını öne çıkartmıştır, işte o zaman, iç gericilik yeniden hızla güç kazanmaya başlamıştır. Faşist terör hızla tırmanmış, namlularını CHP'liler, CHP'li parlamenterler üzerine de çevirmiş, CHP'yi örgüt olarak dağıtmaya yönelmiştir. Bugün birçok kentte CHP örgütleri işlemez durumdadır. CHP il ve ilçe yöneticileri can güvenliği nedeniyle bulundukları yerleri terketmek zorunda kalıyorlar.

CHP yönetiminin, demokrasi güçlerinin eylem birliğine «cepheleşmeye karşıyız», «cepheleşme ülkeyi iç savaşa sürükler» türünden gerekçelerle yanaşmamalarına karşın faşist namluların karşısında kalan CHP tabanı tek kurtuluş yolunun diğer ilericilerle, yurtseverlerle birlikte örgütlü savaşmak olduğunu görüyor. Bu Çorum'da faşist teröre karşı kurulan barikatlarda da, faşist canilerin yiğit demokrasi savaşçısı Kemal Türkler'i öldürmelerine karşı 1 milyonluk genel grev, dev anti-faşist gösteride de ortaya çıktı.

CHP ortak gurup toplantılarında bu gerçekleri, CHP tabanının tüm demokrasi güçleriyle birlikte faşist tehlikeye karşı kararlı savaşım istemini CHP sol kanat parlamenterleri dile getirdiler.

Komünistler, tutarlı demokratik güçler, hem CHP'yi demokrasi hareketine çekmeye çalışıyor, hem de CHP yönetiminin iç gericilikle uzlaşma politikasını eleştiriyorlar. Bu durumda, TKP MK Plenumu'nda belirtildiği gibi, ya CHP tabanının demokratik eğilimleri yönetime yansıyacak, ya da — daha büyük olasılık — sağ kanat kendi tabanından daha da yalıtlanacaktır.

## Emperyalist komplo ve ulusal sorun

Genel Kurmay Başkanı Evren'in arabasına Mardin'de ateş açıldı. Bu olay derhal örtbas edildi. Bir kaç zaman sonra yine bir askeri araca ateş açıldı. Aynı günler içinde CHP'li parlamenter Köksaloğlu, 12 Mart dönemi başbakanlarından Erim öldürüldü. Hemen arkasından sendikal hareketin önemli önderlerinden Kemal Türkler kurşunlandı. Bu politik cinayetler, seçilen saldırı hedefleri, yurdumuz üzerinde nasıl bir emperyalist planın uygulandığını açık, seçik gösteriyor.

Öteden beri emperyalizmin işbirlikçisi egemen çevreler tüm demokrasi güçlerine saldırıya geçecekleri anlarda Doğu'da MIT, CIA ajanları ve faşist terörcüler aracılığıyla kanlı provokasyonlarda bulunurlar. Buna paralel olarak Kürt halkına karşı ulusal baskıyı doruk noktalarına çıkarırlar. Ancak, bugün özellikle Kahramanmaraş soy kırımından, Çorum saldırısından sonra, iç gericiliğin, faşist hareketin çok daha büyük bir kırım hareketine ortam hazırladığı görülüyor. Bunu, yarı askersel zorbalık rejimini yerleştirme, en koyu Amerikancı, en gerici generallere darbe ortamı hazırlama girişimlerinden ayrı görmemek gerekiyor. Her ikisi de yurdumuzu bölgede kendi çıkarları için vurucu bir güç durumuna sokmak isteyen Amerikan emperyalistlerinin, NATO başlarının hazırladığı emperyalist komplonun ana halkalarıdır. Peck gibi ABD elçiliğindeki «görevli»lerin, The New York Times'in başyazarı Marwine Howe gibi «gazeteci»lerin, Kürt halkının yaşadığı bölgelerde, «mezhep çatışmaları»nın bulunduğu yerlerde sık sık «incelemelerde» bulunmaları bir rastlantı değildir. CIA ajanları Türkiye Kürdistanı'nda cirit atıyor. Bunlar özellikle Kürt ulusal hareketi içinde, TKP'nin ve Kürt devrimci demokrat güçlerin etkinliğinin yayılmasını, Kürt devrimci demokrat güçlerin ülkemizin tüm ilerici güçlerinin eylem birliğinde yer almasını önlemeye çalışıyorlar.

Geniş demokratik güçler arasında, özellikle CHP içinde şovenist olmayan, ama Kürt ulusu üzerindeki baskı ve teröre karşı, şovenizme karşı savaşmaya yanaşmayanlar, bu emperyalist komplonun uygulanmasını kolaylaştırmada bir etken durumuna düşüyor. Öte yandan «Büyük Kürdistan», «ayrı savaşım» gibi Kürt ulusal hareketi içindeki ütopik ve milliyetçi görüşler bu komploya karşı koymayı zorlaştırıyor.

TKP MK son Plenumunda *«en geniş demokratik güçlerin eylem birliğinde Kürt devrimci demokratlarının çok önemli bir yeri»* olduğunu vurgularken önümüzdeki devrimci aşamada Kürt ulusal sorununun çözümü için bölgesel özerklik istemini destekliyor. Bugün bunun için ilk adım yurdun her köşesinde faşist teröre karşı direnişe geçen Kürt, Türk bir milyon işçi ve emekçinin, demokrasi güçlerinin eylem birliğini, halk düşmanı Demirel hükümetini yıkmaya, ikili kölelik anlaşmasını yırtmaya ve böylelikle emperyalist komployu çökertmeye yöneltmektir.

---

## Bolivya'da faşizm

Amerikan emperyalizmi, CIA, Bolivya halkına faşist bir rejim dayattı. Bu, Bolivya'da son iki yıl içinde gerçekleştirilen dördüncü darbedir.

Faşist darbenin ardındaki gerçekler ortada. Bu Latin Amerika ülkesinde 29 Haziran'da devlet başkanı ve parlamento seçimleri yapıldı. Bu seçimlerde, Bolivya Komünist Partisi'nin de katıldığı Demokratik Halk Birliği Cephesi başarı sağladı. Böylece gericiliğin koyu bir anti-komünizmle, bireysel terör eylemleriyle ülkede politik bir kargaşalık yaratma planları bozuldu. Bolivya halkının istemine karşı koymak için tüm «legal» araç ve yöntemlerini yitiren iç gericilik, ABD emperyalizminin, CIA'nın yardımı ve güdümüyle kanlı, faşist bir darbe gerçekleştirdi. Kanlı teröre 1.500'ün üstünde Bolivya yurtseveri kurban gitti. Öldürülenler arasında BKP sekreterlerinden Simon Reyes ve Maden İşçileri Sendikası yöneticilerinden Gualberto Bera'

*(Devamı 7. sayfada)*

# M İ L İ T A N L A R D A N

## Kırda savaşım

Köy-Koop genel başkanı Nedim Tarhan; «Kemal Türkler'i kiralık faşist katillerine öldürtmekle bu katil hükümet tüm işçi sınıfını ve kır emekçilerini karşısına aldı»dedi.

Evet! Gericilik bu cinayetle kafasını işçi sınıfımızın ve onun doğal bağlaşığı kır emekçilerinin örmekte olduğu duvara çarpmıştır. Yığınsal direniş eylemlerine çok sayıda köyden katılmalar bunun bir göstergesidir.

Ege Köy-Der başkanı İzmir'deki bir basın toplantısında şunu vurguladı: «İşçiler kendi haklarını almak için nasıl örgütleniyorsa, örgütlü, omuzomuza, grev alanlarında, fabrika ve meydanlarda nasıl savaşıyorsa, bizlerin de onlar gibi örgütlenmemiz, hem aramızda, hem de işçi sınıfıyla omuzomuza verip savaşmamız şarttır . . . »

Yurdun çeşitli bölgelerinde geçtiğimiz son bir ay içinde üretici köylü kesimlerinin gerçekleştirdiği yığınsal çıkışlar böyle bir doğrultuda gelişiyor. Ordu'nun yedi yerinde gerçekleştirilen «fındık sömürüsüne son» mitinglerini ele alalım. Çatak, Gölköyü, Perşembe, Yalıköy, Kumru, Ilıca ve Gürgentepe'deki mitinglerine toplam 23 bin 500 üretici katıldı. Hep bir ağızdan haykırılan «160 lira fiyat hakkımız, söke söke alırız!», «Fiskobirlik, patrona yemlik!», «İMF emreder, Demirel zam yapar!», «Kahrolsun faşizm!», «Faşist vali defol!», «Fatsa'dan elini çek!» belgileri iki hafta boyunca Karadeniz yöresinde yankılandı.

Yine geçtiğimiz Temmuz ayı içinde Ege ve Çukurova üreticileri Demirel hükümetinin açlık paketini, gübreye, mazota, tarım ilâçlarına ve araçlarına yaptığı yüzde 500'lük zamları protesto eylemleri düzenlediler. Köy-Koop İzmir, Manisa, Uşak, Afyon, Muğla ve Aydın birlikleri, Demirel hükümetinin baskı ve soygununa, faşist tehlikeye karşı yığınsal eylem kararları aldılar. Manisa ve çevresindeki pamuk üreticileri «70 lira taban fiyat» istemiyle Ankara'ya büyük bir yürüyüş yapmayı kararlaştırdılar. Ege'nin tüm ilçe ve köylerinde binlerce tütün üreticisinin katıldığı «Demirel hükümetini istemiyoruz» belgili imza kampanyası yığınsal bir köylü eylemine dönüştü.

Bu üretici mitingleri, gösteri ve çıkışları kırdaki savaşımın da kızıştığını gösteriyor. Milyonlarca kır emekçisini, öz istem ve çıkarları çevresinde örgütlemek, demokratik köylü hareketini işçi sınıfının, tüm demokrasi güçlerinin, gerici hükümete karşı, anti-faşist, anti-emperyalist savaş potasında birleştirmek komünistlerin başta gelen görevlerinden biridir. TKP'nin 60. yılında komünistler bu onurlu görevi yerine getirmek için öne atılıyorlar.

*İzmir'den bir komünist*

## Halk-Koop ve politika

Tercüman gazetesinin yoğun kışkırtmalarıyla birlikte, Şehremini Halk-Koopda, kooperatif işçisi Mehmet Aylakdurmaz, Beşiktaş Halk-Koop'da kooperatif üyesi Halil Kıyak, Suadiye Halk-Koop'da kooperatif yönetim kurulu üyesi Ahmet Nurican Doksanbir ve ev kadını Finhal Erünsal faşistlerce öldürüldü. Bir çok kooperatif bombalandı ve halkın ekmeği, yağı, tuzu yakıldı.

Saldırıya uğrayan bu kooperatifler nasıl örgütlerdir? Bunlar, bugünkü kapitalist düzeni yıkabilecek örgütler midir? Bu kooperatifler, tekellerin kârlarına gerçekten zarar verebilecek ölçüde yaygın ve güçlü mü? Elbette değil. Öyleyse, tekelci basın, hükümet ve faşist katiller bu kuruluşlara niçin saldırıyor?

Çünkü bu kooperatifler, halkın, hükümete, tekellere, bunların yarattığı pahalılığa karşı örgütlenmesini temsil ediyor. Geçinmek için en az 36 bin TL'na gereksinimi olan, ama eline 6 bin TL'dan az ücret geçen emekçi aileler bu kooperatiflerde örgütleniyor. Bu örgütlenme içinde yığınlar, her şeyden önce pahalılığın ana kaynaklarını kavrıyor ve daha da önemlisi, bu pahalılıktan kurtulmak için böylesi kuruluşların yetmediğini, emperyalist boyunduruktan kurtulmak ve tekellerin egemenliğine son vermek gerektiğini kendi deneyleriyle öğreniyor. İşte, emperyalizmin ve tekellerin kanlı uşakları bu nedenle, emekçilerin kooperatiflerine saldırıyorlar.

Nedir ki, bu saldırılar Halk-Koop'larda örgütlenen emekçiler için bir kat daha öğretici oluyor. Tekellerin dayattıkları fiyatlardan bir ölçüde daha ucuza alış veriş yapabildikleri kooperatiflerin, faşistlerce yakılması, onları antifaşist savaşa çekiyor. MHP'nin sosyal demagojisi bu kanlı saldırılarla açığa çıkıyor. Halkın ekmeğine düşman olanlar kaçınılmazlıkla yığınlardan yalıtlanacaklardır.

Komünistler, kapitalizmin reformlarla, kooperatiflerle adım adım aşılacağı, yoksulluğun, pahalılığın, işsizliğin son bulacağı düşlerine elbette karşı çıkıyorlar. CHP'nin «halk sektörü» belgisinin ve öteki reformcu demagojilerin iç yüzünü, partimiz, o nedenle açığa vurmuştur. Ama, TKP, halkın bağrından doğan kooperatiflere karşı değildir, onları destekliyor. Buna karşılık, yıllardan beri milyonlarca emekçiyi «halk sektörü» belgisiyle oyalayan CHP yöneticileri Halk-Koop'lara karşı canavarca sürdürülen saldırılar karşısında sessiz kalıyor.

Şimdi halk, mahallesinde hem can güvenliğini, hem de kooperatiflerini, yani ekmeğini savunmak için örgütlenecektir. Mahallelerde teröre ve pahalılığa karşı örgütlü savaş daha da yükselecektir.

*İstanbul'dan bir komünist*

## Bolivya'da faşizm

(6. sayfadan devam)

da bulunuyor. 5 bine yakın Bolivyalı da cuntanın toplama kampına çevirdiği stadyumlara dolduruldu.

Bolivya'da ki faşist darbenin ardındaki gerçekler Türkiye halkı için de büyük anlam taşıyor. Aynı oyunlar bugün Türkiye üzerinde de oynanmak isteniyor. Halkımız da, Amerikan emperyalizminin Bolivya halkına dayattığı faşizm tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bolivya'da uygulanan yöntemler bugün ülkemizde uygulanan yöntemlerle tam bir benzerlik içindedir. Faşist darbeyi sadece aşırı sağcı, faşist bir parti destekliyor. Bu partinin yan kuruluşları vardır. Bunların özel eğitimden geçirilmiş yarı askersel gurupları, Türkiye'de olduğu gibi, sendikacıları, aydınları, ilericileri, yurtseverleri, öldürüyor, kanlı bir terör uyguluyor. Yöntem ve hedef aynıdır. Çünkü komploların kaynağı birdir: Amerikan emperyalizmidir.

Bolivya halkı, bu Amerikancı, faşist cuntayı alaşağı edecektir. Maden işçileri başta olmak üzere işçi sınıfının, halkın yürüttüğü özverili savaşım bunun en somut kanıtıdır. TKP, ülkemizin tüm demokrasi güçleri, Bolivya halkının antifaşist savaşımıyla tam bir dayanışma içindedir.

---

(8. sayfadan devam)

adımın doğruluğu pratikte, yığınların savaşımında sınandı. Ben de sınıf savaşımları içinde, günden güne güçlenen TKP'ye girdim, onun onurlu saflarında yerimi aldım.

TKP bugün doğru yolu gösteren güçlü bir partidir. 1970'lerin başında serüvenciliğe sürüklenen gençleri bugün bir takım Maocu ihanet şebekelerine katılan dönekler gibi suçlamak devrimci bir tutum olamaz. Ama bugün emperyalizme, kapitalizme, baskı ve sömürüye karşı ardıcıl savaşmak isteyen, yurdunu, halkını seven, Türk olsun, Kürt olsun her devrimcinin yeri TKP saflarıdır.

# PARTİ YAŞAMI

## Niçin TKP'ye girdim?

# Devrimci bilinç, devrimci parti!

Türkiye koşullarında kapitalist sömürü ve zorbalığa başkaldırmak gerekli bir bilinç ister. Çok genç yaşlarda Türkiye'deki «bozuk düzen»in bilincine varmaya başladım. Bu düzenin değiştirilmesi sorunu benim de önüme çıktı. Bu da ancak Marksizmin-Leninizmin gösterdiği yoldan gerçekleşebilir.

Ama bu yolu görmek başka, bu yola girmek, bu yolda ardıcıl yürümek başka şey. Devrimci bilinç için devrimci örgüt gerekli. Komünist Partisi'nin sıralarında yürütülmeyen bir savaşım devrimci ülkülerin gerçekleştirilmesine yaramaz. Ben bunu on yıllık bir sınıf savaşımının acı deneyimleri içinde gördüm, kavradım. 1968'lerde «devrim» için cesaretin, inancın, coşkunun yeterli olacağını sanırdık. 1970'lerin başında tüm cesaret ve inancımızla «düşman»ın üzerine yürüdük. Düzeni salt zor kullanarak yıkmanın olanaklı olacağını sanıyorduk. İnsanların isteğinden bağımsız işleyen toplumsal yasaların ne anlama geldiğinden haberimiz yoktu. Nice yiğit arkadaşımız yitti gitti. Bugün de aynı yolda yürüyen goşist gurupların içindeki nice yiğit genç gene yitip gidiyor.

Devrimi bu bozuk düzenin koruyucularıyla yapacağımız bir silâhlı vuruşmanın utkusu sanıyorduk. 12 Mart bu hayalleri yerle bir etti. Hayallerle birlikte nice yiğitin, inançlı devrimcinin de yıkılıp gittiğini gördüm. 12 Mart işkence yerlerinde ve zindanlarında yiğitlik gibi kavramların göreceli kavramlar olduğunu, gerçek, kalıcı yiğitliğin ancak yığınlarla bağlı bir partide olanaklı olabileceğini, gerçek cesaretin ancak yığınların savaşımını örgütlemekle sınanabileceğini öğrendim. Silâh kullanmak, yalnız bu, yiğitliğin ölçütü olamazdı. Çünkü en azından burjuvazinin adamları bizden daha iyi silâh kullanıyordu. Yiğitlik ancak yığınların devrimci gücüyle gerçek olur. Devrimci, bireysel savaşımını yığınların engellenemez savaşımıyla bağdaştırması ölçüsünde kahraman olur. Bugün TKP üyeleri böylesi bir yiğitliğin ve kahramanlığın örneklerini veriyorlar, yığınların en önünde savaşıyorlar.

12 Mart zindanlarında nice en yiğit görünen devrimcinin çözüldüğünü gördüm. Başka bir ilginç nokta ise en korkunç işkencelerde bile, herşeyi didik didik eden MİT uzmanlarının çoğumuzun üzerinde yakalanan en modern silâhların kaynağını hiç birimize sormamalarıydı. Bu somut gözlem bizim savunduğumuz «öncü savaşı»nın, «silâhlı propaganda»nın kimin işine yaradığını gösterdi. Sonra tüm 12 Mart boyunca birçok «sol» gurubun nasıl çeşitli burjuva fraksiyonları arasındaki çekişmelere, türlü cunta girişimlerine alet olduklarını gördüm. 12 Mart sıkıyönetimi mahkemelerinin dosyalarında bunun sayısız kanıtı vardır. İşçi sınıfının bağımsız savaşımına bağlı olmayan her hareketin sonunda, özellikle devrimci alt-üst olma dönemlerinde nasıl kaçınılmaz olarak karşı sınıfın dümen suyuna girdiği görüldü.

O zamanlar elbette bizim de «örgütümüz» vardı. Tıpkı şimdiki goşist gurupların her birinin bir «örgüt»ü olduğu gibi. Ama devrimi utkuya ulaştıracak komünist partisi ile bu örgütler arasında dağlar kadar fark vardı. Devrimci aydınların kafasından, duygularından, heyecanlarından türemiş, coşkulu, keskin, ama kof söylevlerden başka bir temeli olmayan bir örgüt nasıl olur da, sınıf savaşımının içinden çıkan ve onun içinde bilimsel teoriyi geliştirerek işçi sınıfının öncüsü olmuş bir komünist partisi haline gelebilir? Böylesi örgütlerin tümü dağılıp gitmeye, yeniden kurulup, yeniden bölünüp dağılmaya mahkumdur. Devrimci örgüt olmayınca devrimci teori de olmaz. O zamanlar «strateji»lerimizi, «tahlil»lerimizi kaç kez değiştirdik. Kaç kere «öz eleştiri» yaptık. Birbirimizi «hainlik»le suçladık. Şimdiki «sol» gurupların sayısı nasıl hızla artıyor. Hangisinin ülke çapında düzenli, uyumlu çalışan bir örgütü var. Kaç yıl oldu «partileşme» hedefleri ilân edileli?

Komünist Partisi vardır. Yaşıyor ve savaşıyor. Namuslu, gerçekten devrimci insanın görevi bu partiye katılmak, onu güçlendirmektir.

Cezavinden çıktıktan sonra «sol» gurupların düştüğü bu onulmaz yanlışa yasal işçi partileri kuranların da düştüğünü gördüm. Her biri olmazı olur yapma hayalindeydi. Bu yıllarda Türkiye'de devrime öncülük edecek partinin mutlaka illegal örgütlenmesi, her türlü legal olanaktan ise bu illegal örgütün öncülüğünde ve onun çevresinde yararlanmak gerektiğini kavradım.

Sonra Marksist-Leninist teorinin yalnızca kitaplarda yazılanları tekrarlamakla öğrenilemiyeceğini anladım. Teorimiz enternasyonalist bir teoridir, tüm dünya komünist hareketinin ortak savaşımı içinde gelişen canlı bir teoridir. Onun için Marksist-Leninist olmak ancak dünya komünist hareketinin bir parçası olmakla, onun en büyük yapıtı dünya sosyalist sisteminin belirleyiciliğini SBKP'nin savaşımını etinde kemiğinde duymakla olanaklıdır. Kendi ülkesindeki savaşımı tüm ülkelerdeki savaşımla bağlamakla olanaklıdır. Dünya komünist hareketinin ülkemizdeki kolu TKP'dir. Bu sıradan bir söz değil, 60 yıllık savaşım ile, binlerce komünistin kanı ve canı pahasına kanıtlanmış bir gerçektir. Bu nedenle de Marksist-Leninist teoriyi ülkemiz koşullarına uygulayabilecek tek partinin TKP olduğunu kavradım. 1973 atılımından bu yana TKP bu yolda hızlı adımlar attı, attığı her

*(Devamı 7. sayfada)*

## Türkiye Maden-İş sendikası yönetim kurulu'na

Değerli arkadaşlar,

Türkiye, uluslararası işçi ve sendika hareketi yiğit evlatlarından birini yitirdi. Türkiye Maden-İş Sendikası genel başkanı Kemal Türkler, gerici egemen güçlerin planlayıp uygulattığı kanlı bir saldırı sonucu can verdi. TKP, Kemal Türkler'in kişiliğinde tüm işçi ve sendika hareketine, demokratik ve devrimci güçlere yönelik bu politik cinayeti kesinlikle protesto eder.

Türkiye Maden-İş sendikası ve DİSK kurucularından olan Kemal Türkler, uzun yıllar bu sendikal örgütlerin genel başkanlığını yapmış, ömrünün 30 yılı boyunca Türkiye işçi ve sendika hareketinde aktif bir rol oynamıştır. İşçi sınıfının yakın tarihinde demokratik ve sosyal haklar için tüm önemli grev ve direnişler, gösteri ve yürüyüşlerde O'nun büyük bir rolü vardır. 1976'dan sonra yığınsal çıkışlarla kutlanan 1 Mayıslar O'nun adıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Gerici egemen güçlerce birçok kez hapislere atılması, O'nun Türkiye işçi ve sendika hareketinin ön sıralarından yer almasına engel olamamıştır.

TKP, Maden-İş Sendikasının tüm yönetici ve üyelerine, tüm işçi sınıfımıza, devrimci demokrat güçlere, Kemal Türkler'in ailesine ve yakınlarına başsağlığı diler. İşçi sınıfı, halkımız, ulusal sosyal kurtuluş için yürüttüğü savaşta bu yiğit evlâdının anısını her zaman canlı tutacaktır.

*Türkiye Komünist Partisi*
*Merkez Komitesi*
*Genel Sekreteri*
*İ. Bilen*

*23 Temmuz 1980*